

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 423/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka na neverejnom zasadnutí 21. apríla 2009 vo veci prijatej sťažnosti J. Š., N., toho času v Ústave na výkon väzby N., zastúpeného advokátom JUDr. P. G., Advokátska kancelária, N., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. J. Š. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 265,92 € (slovom dvestošesťdesiatpäť eur a deväťdesiatdva centov), ktorú je Krajský súd v Nitre p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. G., Advokátska kancelária, N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti toho nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2008 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 423/08-15 zo 16. decembra 2008 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 119/2007 z 23. júla 2007 vzatý do väzby, pričom väzba u neho začala plynúť 19. júla 2007, keď bol obmedzený na osobnej slobode. Na sťažovateľa bola Okresnou prokuratúrou Nitra podaná 19. decembra 2007 obžaloba. Šesťmesačná lehota väzby z prípravného konania uplynula sťažovateľovi 19. januára 2008. Na verejnom zasadnutí 5. februára 2008 okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby tak, že ju zamietol. Sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby 11. júna 2008 s odôvodnením, že sa vo väzbe nachádza bez splnenia zákonných podmienok väzby. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T/162/2007 z 3. júla 2008 túto žiadosť zamietol. O sťažnosti podanej proti predmetnému uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Jadrom argumentácie sťažnosti je toto vyjadrenie poukazujúce aj na judikatúru ústavného súdu: *«„V zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 Dohovoru nemôže byť*

titulom pre držanie vo väzbe znamenajúce obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby výslovne konajúcim súdom rozhodlo ešte predtým, než uplynie lehota, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená.“ Z uvedeného jasne vyplýva, že ÚS SR vyžaduje výslovné rozhodnutie všeobecného súdu o ďalšom trvaní väzby na to, aby bolo možné hovoriť o zákonnej väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.

Vzhľadom na môj prípad to znamená, že posledný deň prvotnej doby trvania väzby uplynul dňa 19.01.2008, pričom do tohto dátumu mal konajúci súd rozhodnúť o ďalšom trvaní mojej väzby. Už nasledujúci deň preto nemala väzba v mojom prípade právny základ v podobe rozhodnutia súdu. Na verejnom zasadnutí dňa 05.02.2008 síce Okresný súd v Nitre rozhodol o mojej žiadosti o prepustení z väzby, tak že túto zamietol, avšak takéto rozhodnutie moje protiprávne zotrúvanie vo väzbe nemohlo konvalidovať z dôvodu, že toto rozhodnutie nie je možné považovať za rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby v zmysle § 244 ods. 5 TP, nakoľko ide o rozhodnutie, tak ako je to vo výroku Uznesenia sp. zn.: IT 162/2007-531 aj výslovne uvedené, vydané na základe ust. § 79 ods. 3 Trestného poriadku. V prvom rade je však nutné prihliadnuť na fakt, že toto rozhodnutie bolo vydané až po uplynutí vyššie uvedenej 6 mesačnej doby trvania väzby (uznesenie bolo vydané dňa 05.02.2008, pričom 6 mesiacov väzby u mňa uplynulo dňa 19.01.2008), čo je v zmysle uvedenej judikatúry ÚS SR neprípustné.»

Sťažovateľ vo svojom odôvodnení tiež odkázal na charakteristiku materiálnych a formálnych podmienok väzby a v tejto súvislosti poukázal na to, že okresný súd sa v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 1 T/162/2007 z 3. júla 2008 zaoberal existenciou materiálnych podmienok väzby, odôvodnenie však vôbec neobsahuje skúmanie splnenia formálnych podmienok väzby, na nesplnenie ktorých sťažovateľ vo svojej žiadosti o prepustenie poukazoval. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd v uznesení sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008, ktorým preskúmal sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, v úplnom rozpore so skutočnosťou uviedol, že okresný súd sa vo svojom uznesení zaoberal formálnymi podmienkami väzby. V uvedenom postupe krajského súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46

ods. 1 ústavy (v petite síce uvádza všeobecne iba čl. 46 a nasledujúce ústavy, avšak z odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že má na mysli ods. 1 čl. 46 ústavy).

V závere sťažnosti sťažovateľ na základe všetkých uvedených argumentov žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/46/2008 uznesením z 31. júla 2008 porušil jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy a právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Krajský súd v zastúpení jeho predsedom vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 27. februára 2009 uviedol, že zo spisového materiálu krajského súdu dospel k týmto zisteniam:

Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T/162/2007 z 3. júla 2008 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 11. júna 2008, v ktorej namietal, že sa už 5 mesiacov nachádza vo väzbe nezákonne, pretože v lehote 6 mesiacov od začiatku jeho väzby nedošlo k rozhodnutiu o ďalšom jej trvaní. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 187/07 a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj na čl. 5 ods. 1 dohovoru. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na predmetný nález ústavného súdu neprihliadal, pretože sa týka inej konkrétnej veci, a že sťažovateľ bol vzatý do väzby zákonným spôsobom, ktorý nie je v rozpore s ústavou.

Krajský súd sťažnosť podanú sťažovateľom proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu uznesením sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 ako nedôvodnú zamietol. Aj v tejto sťažnosti sťažovateľ namietal zákonnosť rozhodnutia prvostupňového súdu, pretože neprihliadol na už uvedený nález ústavného súdu a na čl. 17 ods. 5 ústavy. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že v prípade sťažovateľa nedošlo k porušeniu zákonných práv v zmysle citovaného nálezu a ďalších medzinárodných zmlúv. V odôvodnení tiež upozornil na skutočnosť, že na verejnom zasadnutí konanom 5. februára 2008 rozhodoval prvostupňový súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a sťažovateľ v sťažnosti podanej proti tomuto uzneseniu neuvádzal skutočnosť, na ktorú poukázal v sťažnosti podanej 3. júla 2008, hoci mu tieto museli byť známe už v čase rozhodovania súdu o jeho predchádzajúcej žiadosti.

Predseda krajského súdu vychádzajúc z uvedených zistení, ako aj z tvrdení sťažovateľa obsiahnutých v ústavnej sťažnosti skonštatoval, že sťažnosť považuje za dôvodnú, a navrhol jej vyhovieť.

Vo vyjadrení tiež uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

V podaní doručenom ústavnému súdu 23. marca 2009 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ, pričom možnosť zaujatia stanoviska k uvedenému vyjadreniu krajského súdu nevyužil.

Ústavný súd dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a so súhlasom všetkých účastníkov konania od neho upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Z predloženého spisového materiálu ústavný súd zistil takýto skutkový stav, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra č. ORP – 931/2-OVK-NR-2007 z 20. júla 2007 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a pre trestný čin obmedzovania slobody pobytu podľa § 184 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp/119/2007 z 23. júla 2007 vzatý do väzby, pričom väzba u neho začala plynúť 19. júla 2007, keď bol obmedzený na osobnej slobode. Na sťažovateľa bola Okresnou prokuratúrou Nitra podaná 19. decembra 2007 obžaloba. Šesťmesačná lehota väzby z prípravného konania uplynula sťažovateľovi 19. januára 2008. Na verejnom zasadnutí 5. februára 2008 okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby uznesením sp. zn. 1 T 162/2007, ktorým žiadosť zamietol a uviedol v ňom, že konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie sťažovateľa do väzby naďalej trvajú a naďalej je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). O sťažnosti proti tomuto uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 10/2008 z 26. februára 2008, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol a odkázal pritom na skutkové a právne závery prvostupňového rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil. Sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby 11. júna 2008 s odôvodnením, že sa vo väzbe nachádza bez splnenia zákonných podmienok väzby. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 162/2007 z 3. júla 2008 túto žiadosť zamietol a rozhodol o ponechaní sťažovateľa naďalej vo väzbe s tým odôvodnením, že konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie sťažovateľa do väzby naďalej trvajú. O sťažnosti podanej proti predmetnému uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 46/2008 z 31. júla 2008 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú, pričom poukázal na úvahy, ktorými sa mal okresný súd riadiť pri zistení existencie materiálnych a formálnych podmienok väzby, a zároveň na ne odkázal.

Podľa zistení ústavného súdu väzba u sťažovateľa naďalej trvá. Trestná vec vedená proti sťažovateľovi okresným súdom nebola dosiaľ skončená a hlavné pojednávanie vo veci je nariadené na 5. máj 2009.

Podstatou sťažnosti je argumentácia sťažovateľa, že posledný deň lehoty šiestich mesiacov jeho väzby z prípravného konania uplynul 19. januára 2008, preto mal konajúci súd rozhodnúť o jej ďalšom trvaní do tohto dátumu, a keďže tak neurobil, už po tomto dátume absentovalo kritérium zákonnosti väzby, a teda jeho väzba nemala oporu v súdnom rozhodnutí.

Ďalej sa argumentácia týka skutočnosti, že na verejnom zasadnutí 5. februára 2008 síce konajúci súd rozhodol o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby, sťažovateľ však toto rozhodnutie nepovažuje za rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby v zmysle § 244 Trestného poriadku, ktoré by bolo spôsobilé dodatočne založiť súdny titul pre zotrvávanie vo väzbe.

Napokon sťažovateľ namieta nedostatky odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 46/2008 z 31. júla 2008, ktoré podľa jeho vyjadrenia v zjavnom rozpore so skutočnosťou konštatuje preskúmanie okrem materiálnych aj formálnych podmienok väzby v uznesení prvostupňového súdu a v takomto postupe krajského súdu vidí porušenie svojho práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd sa pri preskúmaní sťažnosti sťažovateľa zameral na posúdenie zákonnosti a ústavnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008 z hľadiska oprávnenosti trvania väzby sťažovateľa po 19. januári 2008.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07).

Z uvedenej zásady vyplýva, že každé porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pripomína, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 dohovoru nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe znamenajúce obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba, bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby výslovne konajúcim súdom rozhodlo ešte predtým, ako uplynie lehota, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená (I. ÚS 6/02, I. ÚS 204/05, III. ÚS 271/06, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Samotná skutočnosť, že vec bola postúpená súdu, nie je postačujúca na splnenie kritéria „zákonosti“ väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru

a nemôže bez príslušného rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (Stasaitis c. Litva z 21. marca 2002, § 59 až § 61).

V súvislosti s otázkou zákonnosti väzby v konaní pred súdom je podľa judikatúry ústavného súdu povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť po podaní obžaloby o ďalšom trvaní väzby, a to najneskôr do uplynutia termínu posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní. Bez rozhodnutia súdu totiž nemožno považovať väzbu za zákonnú, pretože iba podanie obžaloby nie je dostatočným titulom pre jej založenie (I. ÚS 187/07).

V prípade sťažovateľa mu lehota väzby z prípravného konania uplynula 19. januára 2008. Až na verejnom zasadnutí konanom 5. februára 2008 konajúci súd rozhodol o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby a jasne v ňom konštatoval, že konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie sťažovateľa do väzby, naďalej trvajú. Následne, v uznesení z 26. februára 2008 sa aj krajský súd so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového rozhodnutia stotožnil. Podľa judikatúry ústavného súdu rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vyvoláva rovnaké právne účinky, aké pre ďalšie trvanie väzby vyvoláva rozhodnutie o predĺžení lehoty jej trvania (I. ÚS 6/02). Vzhľadom na uvedenú judikatúru právoplatné uznesenie okresného súdu z 5. februára 2008 (právoplatnosť nadobudlo 26. februára 2008) možno síce z formálneho hľadiska považovať za „dodatočný“ súdny titul väzby, avšak existovala doba vymedzená časovým úsekom od 19. januára 2008 do 26. februára 2008, v ktorej väzba sťažovateľa nebola pokrytá súdnym rozhodnutím, v dôsledku čoho bola kontinuita väzby prerušená. Toto prerušenie zákonnosti väzby nemožno dodatočne konvalidovať, a väzbu po 19. januári 2008 preto treba považovať za nezákonnú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 46/2008 z 31. júla 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s namietaným porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane

práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 38/09). V časti sťažovateľom označeného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosti nevyhovel. Zaoberať sa obsahom týchto námietok, v ktorých sťažovateľ poukazuje na nedostatky odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008, ktoré podľa jeho vyjadrenia v zjavnom rozpore so skutočnosťou konštatuje preskúmanie okrem materiálnych aj formálnych podmienok väzby v uznesení prvostupňového súdu, ústavný súd vzhľadom na zrušenie namietaného uznesenia krajského súdu považuje za právne irelevantné.

Keďže ústavný súd rozhodol o porušení práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos/46/2008 z 31. júla 2008, podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde toto uznesenie zrušil a zároveň podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd podľa svojej judikatúry prikáže všeobecnému súdu prepustiť trestne stíhanú osobu z väzby vtedy, ak po zrušení rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom už neexistuje súdny titul pre ďalšie trvanie väzby (III. ÚS 295/05, III. ÚS 84/06, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07).

Ústavný súd síce zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos 46/2008 z 31. júla 2008, ďalej však existuje neprávoplatné ale vykonateľné uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 162/2007 z 3. júla 2008, preto ústavný súd neprikázal krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd opätovne rozhodne o sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

III.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 265,92 €.

Pri určení náhrady trov konania vychádzal ústavný súd z § 11 ods. 2 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007 (19 056 Sk), z čoho vyplýva, že za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2008 patrí advokátovi odmena v sume 105,42 € (3 176 Sk) a k tomu režijný paušál 6,31 € (190 Sk) za každý úkon. Za dva úkony právnych služieb (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) predstavuje celková výška trov sumu 8 013,46 Sk (2 x 105,42 € + 2 x 6,31 € + 19 % DPH = 265,92 €).

Ústavný súd teda priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v požadovanej sume 265,92 €, ktorú je krajský súd povinný uhradiť na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. apríla 2009